

Het meeste geschrijf door Vlaamse politologen en journalisten over de rechterzijde ergert door zijn krasse onwetendheid of partijdigheid. In deze rubriek zullen we daarom, wanneer de actualiteit niet tot andere commentaren noopt, een aantal stromingen binnen de rechterzijde onder de loep nemen. Beginnen we met de

Vlaamse belichaming van de

Nouvelle Droite

(ND), namelijk de Delta-Stichting die op 11 november in Antwerpen haar jaarlijkse colloquium hield.

Ik gebruik hier met opzet de Franse term omwille van het onderscheid met Nieuw Rechts, de partij van de Rotterdamse fortuynist Michiel Smit; en omdat de kern nu eenmaal de Franse *Groupement de Recherche et d'Etudes sur la Civilisation Européenne* is, kortweg GRECE.

Hoewel de inquisitie deze stroming als “extreemrechts” klasseert, had organisator Luc Pauwels twee linkse sprekers geëngageerd, namelijk oud-VRT-journalist Miel De Keyser en politoloog prof. Yvan Vandenberghe. Of eigenlijk vier, want Mark Grammens heeft zijn linkse engagement ook nooit afgezworen, en GRECE-ideoloog Alain de Benoist is al lang geëvolueerd naar standpunten die nauwelijks van het multiculturalisme verschillen, bv. dat Arabieren in Frankrijk net zo goed als Bretoenen of Corsicanen recht hebben op georganiseerde eigenheid.

In zijn tijdschriften publiceert hij ook linkse auteurs als om daadwerkelijk te demonstreren dat de oude links/rechts-tegenstelling door nieuwe breuklijnen vervangen is.

Eén heet hangijzer dat bepaalde linksen en rechten momenteel verbindt, is de oppositie tegen het buitenlands beleid van de VS, meteen het thema van dit colloquium. Enkele krachtlijnen waarover de sprekers het eens waren, zijn de volgende.

De VS heeft historisch nooit het zelfbeschikkingsrecht der volkeren gerespecteerd en begrijpt niets van hun nationalisme.

Zo hebben de Viëtnamezen en nu de Iraki's niet uit regimetrouw maar uit nationalisme de

wapens opgenomen tegen de VS-bezetter.

De huidige oorlog is geen oorlog voor de democratie, noch in Irak noch in de VS zelf, waar de recente

Patriot Act

politie en staatsveiligheid tot allerlei vormen van spionage en vrijheidsberoving machtigt.

In tegenstelling met sommige andere rechtse (en linkse) stromingen, houdt de *Nouvelle Droite* het antisemitisme op afstand.

In dit dossier hamert ze dus niet op de elders tot fabelachtige dimensies opgeblazen macht van “de” joden in Washington: de veelal joodse neoconservatieven konden hun Irak-oorlog maar krijgen omdat deze paste in een breder web van Amerikaanse tradities en belangen.

De *Nouvelle Droite* is niet eng-nationalistisch maar pan-Europees en kritisch voorstander van de Europese integratie.

Wat moet dan het antwoord van de EU zijn op de

Amerikaanse hegemonie?

Zeker geen

halsbrekende bewapeningswedloop met het land dat nu 45% van alle defensie-uitgaven ter wereld doet, maar wel verdere militaire en politieke integratie en goede betrekkingen met derde mogendheden zoals India en China.

Daarbij moet Europa zijn Europese identiteit affirmeren, tegen de Amerikaanse druk die na Turkije ondermeer ook Kazachstan als lid aan de Unie wil opdringen.

Identiteit is een sleutelwoord in de ND-filosofie. Zij vult de Europese identiteit echter niet in als christelijk, maar zoekt haar in de heidense Indo-Europese en Grieks-Romeinse wortels.

Dit houdt ondermeer een geseculariseerde interpretatie van het antieke veelgodendom in, d.w.z. een radicaal waardenpluralisme, de aanvaarding van een veelheid aan gezichtspunten eerder dan een alleengeldige universele zienswijze.

Daaruit volgt voor de politieke praktijk ondermeer het “etnodifferentialisme”, een multipolaire wereldorde met het recht van volkeren op hun eigen identiteit en autonomie.

De karakterisering van de ND als extreemrechts komt grotendeels voort uit de immer schimpende haatcultuur van hegemonisch links, maar is anderzijds wel begrijpelijk gezien de oorsprong van de ND in de kritiek op de gelijkheidsgedachte. In de jaren na mei '68 reageerden rechtse jongeren tegen het modieuze communisme, maar ze wilden iets diepers

dan het sabelsleper-anticommunisme van de Koude-Oorlogvoerders.

Het kwam hun voor dat het communisme en de gruwelen van na de Oktoberrevolutie niet méér waren dan de logische uitgroei van de gelijkheidsgedachte van de Franse Revolutie.

Bekijkt men vandaag de uitwassen van de politieke correctheid (bv. de eis tot *“equality of outcomes”*

in plaats van alleen maar gelijke kansen, zoals in de vrouwenquota voor het parlement), dan blijken zij inderdaad slechts toepassingen van het gelijkheidsdogma te zijn.

Specifiek voor de ND in Vlaanderen is de verworteling in de Vlaamse beweging en, recenter, een uitdrukkelijke aansluiting bij het conservatief réveil. De Delta-Stichting bekennt zich in haar tijdschrift TeKoS (*Teksten,*

Kommentaren en Studies

) tot het klassieke conservatisme van Edmund Burke, de criticus van de Franse Revolutie.

In ND-teksten is veel sprake van “metapolitiek”, de strijd om de culturele ruimte die zelf de premissen van de politiek bepaalt. In dat opzicht moet de beweging wel als een grandioze mislukking gelden, want de culturele ruimte wordt meer dan ooit gemonopoliseerd door anti-“identitaire” krachten.

De *Nouvelle Droite*, zowel de Franse moederkerk als haar satellieten in ondermeer Italië en Vlaanderen, is dan ook geen politieke machtsfactor maar louter een praatclub.

Haar aanhangers die vinden dat er dringend werk aan de winkel is, zoeken hun heil elders.

Over zo’n uit de ND voortgekomen Euro-identitaire beweging hebben we het volgende week.

(tP, 18 nov 2003)

Het nieuw-rechtse Euro-nationalisme

Written by Koenraad Elst

Wednesday, 17 July 2013 18:35 -
